

CESTY ZA DIVADLEM

* ŽENITBA *

N.V. GOGOL

Pro všechny milovníky dobrého divadla máme tip, který jistě udělá radost. Ovšem pokud zrovna nežijete v městě Příbrami, budete potřebovat k tomu, aby jste se mohli posadit do hlediště tamního divadelního sálu, dopravní prostředek. Čerstvý nositel Českého lva pan režisér Viktor Polesný totiž zinscenoval svoji „Ženitbu“ právě v tomto městě. Tedy samo sebou Gogolovu Ženitbu viděnou jeho očima a musím říci, že ten pohled výborně baví celé tamní publikum. Diváci se smějí, dokonce si spolu s herci zpívají a nevyhne se jim ani jistý smutek. Sebereflexi si připustí málokdo, ale právě ta je zde pověstně hmatatelná. Moc dobře si uvědomíme, kolikrát jsme v životě slyšeli to věčně přítomné: „Co by řekli lidé?“ a kolikrát jsme podle toho jednali a co vše to zapříčinilo... Přesně jak tomu chtěl jeden z největších dramatiků světa, když toto své dílo psal. Nastavoval zrcadlo době, zemi, ve které velkou část svého života žil a nám všem, protože podstata dění lidského je evidentně neměnná. Mění se kulisy, šaty, jednou jsme více či méně kultivovaní, jindy více či méně poučitelní, ale vše se opakuje, pouze v rozdílných

dimenzích. Ostatně i jeho Mrtvé duše jsou dodnes živou realitou doslova ve všech koncích světa. A i když Gogolovou bezesporu nejlepší hrou je Revizor, Ženitba kterou autor napsal v nuceném exilu se hraje od své premiéry roku 1842 stále. Je to hra o zbabělosti, nerozhodnosti, manipulaci, malosti lidské i malosti poměrů - hra o lidské hlouposti a proti ní.

Viktor Polesný, ač především dokumentarista a režisér filmový, inscenuje divadelní představení často a rád a to na všech možných scénách - velkých i malých. Stává se již pravidlem, které všichni jeho příznivci dobře znají, že mívá šťastnou ruku při volbě svých herců. Zde jsou jimi Kateřina Kaira Hrachovcová jako vdavků chtivá Agáta a Pavel Nečas v roli Podkolatova. Oba se své příležitosti chopili skvěle, oba jsou zkušení, prověřeni hráči a je vidět, že si své divadelní postavy vskutku užívají. Kateřina Kaira vládne zcela specifickým, neopakovatelným humorem, který dávkuje vždy v přesné míře a jehož neoddelitelnou součástí je určitá dojemnost, rozbitnost která dodává jejím postavám výjimečnosti. A ať už jsou jakkoli ztřeštěné, bláznivé, hloupoučké, vždy vidíme jejich srdce a „světa bol“. Umí lidi rozesmát a vzápětí přivést k slzám. Dar, jenž je nadstavbou talentu, je tím co jeho majitelku odlišuje od ostatních, tím co se nedá naučit. Pavel Nečas zraje jak dobré víno a je radostí ho při tom sledovat. Také on vás rozesměje a dojme, je ve své roli opravdový. A nemůžeme vynechat ani další herce například : Helena Karochová je výbornou dohazovačkou Teklou, Jiří Vojta sice troch moc křičí, ale jako Kokčarev (přítel hlavního hrdiny) pobaví. Na Agátinu tetu v podání Kateřiny Fixové hned tak nezapomenete i když má ve hře pouze pár vět a v paměti utkví i Žvanikin v podání Filipa Müllera. Toliko ti, kdož mají na jevišti větší prostor k seberealizaci. Kostýmy jsou bláznivé, barevné, hravé, scéna oprýskaná, plna chaosu a nepořádku, atmosféru krásně dotváří hudba Zdenka Merty. Pan režisér si vybral ke své realizaci překlad Leoše Suchařípy, což je jméno neoddelitelné od našeho divadelního světa a světa ruské klasiky. Jeho překlady mají také svoji nadstavbu – jako herec si mnohé z postav “svých“ her sám zahrál. Zlatá éra pražského Činoherního klubu i Činoherního studia v Ústí nad Labem jsou nezapomenutelné a jeho jméno v nich má své neodmyslitelné místo – ať již jako dramaturg, překladatel, nebo herec.

Nezbývá tedy než poděkovat Viktorovi Polesnému za výborné představení a vám popřát pěknou zábavu v hledišti Divadla A. Dvořáka v Příbrami.

Text: Tereza Pokorná

Fotografie: archiv Divadla A. Dvořáka Příbram